

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. Mgr. Martinem Ludvíkem, advokátem, se sídlem Palackého 195, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2007, č. j. 21 Cad 8/2007 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce Mgr. Martinu Ludvíkovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce J. M. (dále jen stěžovatel) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2007, č. j. 21 Cad 8/2007 – 26 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2006, č. X, jímž mu byl podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), odňat od 16. 12. 2006 plný invalidní důchod, protože podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ve Vsetíně (dále jen OSSZ Vsetín) ze dne 31. 10. 2006 poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti na 35%, což již neodpovídá plné invaliditě, ale jen invaliditě částečné, a proto byl uznán již jen částečně invalidní.

Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil, že stěžovateli byl v roce 1972 amputován palec pravé ruky, v roce 1989 utrpěl zlomeninu vnitřního kotníku, lýtkové kosti

a subluxaci hlezenního kloubu pravé dolní končetiny s posttraumatickou artrózou hlezna vpravo, dále trpí vleklým bolestivým páteřním syndromem s recidivujícím levostranným kořenovým iritačním syndromem S1, z důvodu artrózy mu byla v lednu 2005 implantována endoprotéza levého kyčelního kloubu a v prosinci 2005 si zlomil pravou lýtkovou kost.

Dne 16. 11. 2004 (záznam z jednání OSSZ Vsetín ze dne 16. 11. 2004), tj. 2 měsíce před operací, kterou mu byla implantována endoprotéza levého kyčelního kloubu, byl k 1. 9. 2004 shledán plně invalidním podle § 39 odst. 1 a) zákona o důchodovém pojištění z důvodu stavu v perioperačním období a rekonvalescenci (zpravidla po dobu jednoho roku), který je uveden v kapitole XV, oddílu H, položce 50.3, přílohy 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, kde činí u takového stavu pokles soustavné výdělečné činnosti 70%. Další kontrolní lékařská prohlídka byla nařízena na 30. 11. 2006.

Dne 31. 10. 2006 v rámci kontrolní lékařské prohlídky dospěl posudkový lékař OSSZ Vsetín k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele je stav po provedené implantaci endoprotézy levého kyčelního kloubu (jednostranná totální endoprotéza), který je jako zdravotní postižení uveden v kapitole XV, oddílu H, položce 50.1, přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 20-35%. Vzhledem k dalším onemocněním stěžovatele, která se podílejí na jeho dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu a k tomu, že stěžovatel vykonával celý život práci dělníka, poklesla podle závěru posudkového lékaře OSSZ Vsetín stěžovatelova schopnost soustavné výdělečné činnosti o 35%. Jeho stav proto hodnotil jako částečnou invaliditu podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a nikoli již jako plnou invaliditu podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Z tohoto důvodu žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení odňala stěžovateli rozhodnutím ze dne 10. 11. 2006, č. X, plný invalidní důchod s tím, že o nároku na částečný invalidní důchod bude rozhodnuto dodatečně.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí, vrácení věci žalované k dalšímu řízení a vypracování „revizního“ posudku jeho zdravotního stavu. V žalobě namítl, že od doby přiznání plného invalidního důchodu u něj nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu, nadále trpí bolestmi v souvislosti s rozdrčeným kotníkem a přidaly se bolesti v souvislosti s totální endoprotézou, zejména při špatném našlápnutí nebo zvednutí těžší předmětu, které mu vystřelují od páteře přes pánev a kyčelní kloub do kolene. Uvedl, že v roce 2006 se mu zablokoval nerv a léčba s rehabilitací trvala jedenáct měsíců. Poukázal také na to, že bydlí v horách, nejbližší autobusová zastávka je vzdálená tři kilometry, cesta je v zimě nesjízdná, a jeho zdravotní stav mu tak neumožní dojíždět do zaměstnání.

Krajský soud v Ostravě přezkoumal podle § 65 a násl. s. ř. s. napadené rozhodnutí a doplnil dokazování o posudek o zdravotním stavu stěžovatele vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Ostravě (dále jen „PK MPSV“). PK MPSV v posudku ze dne 22. 5. 2007 dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele je stav po provedené implantaci endoprotézy levého kyčelního kloubu s dobrou funkcí operované končetiny. Zdůraznila, že od doby uznání plné invalidity došlo ke zlepšení zdravotního stavu stěžovatele, když pooperační stav je dohojen a obě končetiny jsou nosné. Zdravotní stav stěžovatele odpovídal podle jejího názoru zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole XV, oddílu H, položce 50.1, přílohy 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, tj. jednostranná (totální endoprotéza), a v rámci uvedeného rozmezí stanovila horní hranici 35% s tím, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele je vzhledem k ostatním jeho zdravotním postižením vyšší o 10%, tj. celkově poklesla stěžovatelova schopnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost o 45%.

Podle jejího závěru není stěžovatel schopen fyzicky náročné práce s přetěžováním dolních končetin, s nutností chůze po nerovném terénu či trvale ve stoji a chůzi. Je však schopen pracovat, pokud bude moci střídat polohy, převážně v sedě. Zároveň nejde o zdravotní postižení, pro které by stěžovatel byl schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Krajský soud v Ostravě předně zdůraznil, že v projednávané věci jde o odnětí dávky důchodového pojištění, která je podmíněná dlouhodobě nepříznivým stavem, a proto rozhodnutí soudu závisí především na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Krajský soud učinil skutková zjištění z uvedeného posudku PK MPSV, z rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2006, č. X a z obsahu posudkového spisu žalobce uloženého u OSSZ Vsetín. Krajský soud hodnotil posudek PK MPSV jako úplný, odborný a přesvědčivý, když PK MPSV při jednání vyslechla stěžovatele, který popsal stejné potíže a skutečnosti jako v žalobě, hodnotila jím předložené lékařské nálezy staršího data a vyšla ze zdravotnické dokumentace a nálezu posudkového lékaře MUDr. J., nálezů ortopeda MUDr. K. a neurologa MUDr. S. a úplné spisové dokumentace OSSZ Vsetín a výsledků vyšetření učiněného v komisi přisedícím neurologem. Odůvodnila, v čem spočívá zlepšení zdravotního stavu stěžovatele od doby, kdy mu byl přiznán plný invalidní důchod a stanovila také pracovní omezení stěžovatele a určila okruh zaměstnání, která je stěžovatel schopen při dodržení pracovních omezení vykonávat, přičemž její závěry byly zcela jednoznačné a nebyly ani v rozporu s ostatními důkazy. Podle soudu tak dokazování bylo úplné a dostatečné, a proto odmítl návrh na doplnění dokazování dalším „revizním“ lékařským posudkem.

Krajský soud připomněl, že stěžovateli byl přiznán plný invalidní důchod z důvodu zdravotního stavu v perioperačním období a rekonvalescenci (zpravidla po dobu jednoho roku) a byl mu odňat po dvou letech, protože se jeho zdravotní stav podle lékařských posudků zlepšil a rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl stav po jednostranné endoprotéze kyčelního kloubu umocněný dalšími zdravotními postiženími, který mu však umožňuje, aby se stanovenými omezeními vykonával zaměstnání s možností střídání poloh, převážně v sedě, když u něj nejde o zdravotní postižení, pro které by stěžovatel byl schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Protože stěžovatelova schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 45% a nejedná se u něj o zdravotní postižení podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, nesplňoval stěžovatel podle názoru soudu žádnou z alternativní podmínky plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Krajský soud v Ostravě z těchto důvodů rozsudkem ze dne 12. 7. 2007, č. j. 21 Cad 8/2007 – 26, žalobu stěžovatele podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti odmítl závěry PK MPSV, že je schopen vykonávat práce převážně v sedě s možností střídání poloh, když má trvalé bolesti páteře a bolesti kyčelního kloubu při sezení. Podotkl, že trpí vleklým bolestivým páteřním syndromem s recidivujícím levostanným kořenovým iritačním syndromem S1, což však PK MPSV dostatečně nezhodnotila, a proto se ohradil proti tomu, že krajský soud neprovedl důkaz dalším posudkem, jak navrhol. Podle jeho názoru je hlavní příčinou jeho invalidity kombinace vleklého bolestivého páteřního syndromu s totální endoprotézou a poškozením dolních končetin po vzniklých zlomeninách. Vyjádřil také přesvědčení, že tabulkové hodnocení podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, není schopno postihnout jeho zdravotní omezení, a je proto nespravedlivé. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek v Ostravě ze dne 12. 7. 2007, č. j. 21 Cad 8/2007 – 26, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že soud správně zjistil skutkový stav, nesprávně jej vyložil.

Nejvyšší správní soud pod tento kasační důvod podřadil námitku stěžovatele, že tabulkové hodnocení podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, není schopno postihnout jeho zdravotní omezení, a je proto nespravedlivé. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná, protože krajský soud na správně zjištěný skutkový stav aplikoval správný právní předpis, resp. ustanovení, kterým je v této věci zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. V případě stěžovatele je rozhodující jeho část čtvrtá, hlava druhá a třetí upravující plný a částečný invalidní důchod.

Ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění upravující podmínky získání nároku na plný invalidní důchod stanovuje, že pojištěnec se musí stát plně invalidním a získat potřebnou dobu pojištění, anebo se stát plně invalidním v důsledku pracovního úrazu. Podle ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění se pojištěnec může stát plně invalidním buď tak, že jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesne o více než 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 tohoto zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 284/1995 Sb., která provádí zákon o důchodovém pojištění (dále jen „vyhláška“), a to konkrétně v jejích přílohách č. 2 a 3.

V případě zdravotních postižení stěžovatele vyplývajících z jeho zdravotní dokumentace i lékařských posudků se nejednalo o žádné z postižení uvedených v příloze č. 3 umožňujících soustavnou výdělečnou činnost jen za mimořádných podmínek. Stěžovatel by tedy splnil podmínku plné invalidity jen pokud by jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o více než 66 %, zatímco částečně invalidní by byl v případě, že by jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o více než 33 %. V příloze č. 2 vyhlášky jsou uvedeny jednotlivé procentní hodnoty míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a to zpravidla v určitém procentním rozpětí. Pokud má posuzovaný pojištěnec více zdravotních postižení, vyhláška v ustanovení § 6 odst. 3 stanoví zásadu, že při hodnocení rozsahu funkční poruchy zdraví pojištěnce se jednotlivé hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nescítají, ale je třeba určit, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu výdělečné schopnosti se stanoví podle takto

určeného postižení, přičemž je nutno brát zřetel i na závažnost ostatních postižení. Jestliže ostatní (průvodní) postižení významným způsobem omezují výkonnost posuzované osoby, nebo jestliže se jedná o komplikace rozhodujícího (invalidizujícího) postižení, které rovněž značným způsobem omezují výkonnost posuzovaného, lze horní hranici poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, stanovenou pro to které zdravotní postižení v příloze č. 2 vyhlášky, zvýšit až o 10 procentních bodů.

Krajský soud na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že zdravotní stav stěžovatele odpovídá druhu zdravotního postižení uvedenému v kapitole XV, oddílu H, položce 50.1, přílohy 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., s tím, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele je vzhledem k ostatním jeho zdravotním postižením vyšší o 10%, tj., že celkově poklesla stěžovatelova schopnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost o 45%. Jeho zdravotní stav proto hodnotil jako částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Z těchto skutečností podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že krajský soud zjistil skutkový stav, na který aplikoval správné právní předpisy a jejich konkrétní ustanovení správně vyložil.

K námitce stěžovatele, že je tato vyhláška je nespravedlivá Nejvyšší správní soud uvádí, že tato vyhláška je platná a účinná a je jediným předpisem, podle kterého může žalovaná náležitě aplikovat zákon o důchodovém pojištění a přiznávat plné či částečné invalidní důchody. Bez této vyhlášky by žalovaná a posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí neměly žádné vodítko, jakým způsobem mají hodnotit pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti při konkrétním druhu zdravotního postižení a jak postupovat v obdobných případech.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je dána tím, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve pojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K další alternativě nepřezkoumatelnosti, spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud shledal, že v rámci této alternativy uplatnil stěžovatel výtku, že krajský soud nevyhověl jeho návrhu na provedení důkazu dalším lékařským posudkem. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodne soud, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Toto obecné pravidlo je pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu konkretizováno v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., které upravuje zásadu volného hodnocení důkazů, když uvádí, že v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který ve svém ustanovení § 4

odst. 2 uvádí, že Ministerstvo práce a sociálních věcí posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění. Za tímto účelem zřizuje Ministerstvo práce a sociálních věcí své posudkové komise. Jak Nejvyšší správní soud již dříve vícekrát judikoval, s posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí může soud nakládat jako s důkazem stěžejním za předpokladu, že tento posudek splňuje požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50; www.nssoud.cz). Je ustáleným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že ve věcech týkajících se posouzení invalidity posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí není soud povinen provádět další důkazy, je-li z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí zřejmý zdravotní stav a jeho ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity, případně míry bezmocnosti posuzovaného účastníka řízení. Případné další důkazy (příbrání znalce z příslušného oboru medicíny) jsou zapotřebí pouze tehdy, nespĺňuje-li posudek požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dále rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50; viz www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud provedl důkaz posudkem PK MPSV ze dne 22. 5. 2007 a shledal, že je tento posudek přesvědčivý, úplný a že není v rozporu s ostatními lékařskými zprávami a nálezy, obsahuje skutečnosti, z nichž bylo vycházeno a popisuje jak byly hodnoceny. V posudku je také jednoznačně uvedeno, v čem spočívá zlepšení zdravotního stavu stěžovatele od doby, kdy mu byl přiznán plný invalidní důchod a stanovuje také pracovní omezení stěžovatele a určuje okruh zaměstnání, které je stěžovatel při dodržení pracovních omezení schopen vykonávat. Krajský soud tedy evidentně neměl důvod o skutkovém stavu (zdravotním stavu stěžovatele) pochybovat. Proto správně posoudil tento posudek jako stěžejní důkaz, který podporuje hodnověrnost ostatních listinných důkazů, tedy rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2006, č. X a obsah posudkového spisu žalobce uloženého u OSSZ Vsetín. Nejvyšší správní soud proto považuje za správný postup krajského soudu, který nevyhověl návrhu na provedení důkazu dalším „revizním“ posudkem a který toto rozhodnutí navíc dostatečně odůvodnil.

K výtce stěžovatele, že mu neměl být odebrán plný invalidní důchod, když navzdory závěrům PK MPSV podle jeho názoru není schopen práce, protože je plně invalidní z důvodů kombinace všech druhů postižení, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel byl shledán plně invalidním k 1. 9. 2004, z důvodu jeho před a pooperačního stavu. Tento stav zakládající plnou invaliditu je uveden v kapitole XV, oddílu H, položce 50.3, přílohy 2 vyhlášky, jako stav v perioperačním období a rekonvalescenci (zpravidla po dobu jednoho roku). Správní orgán tedy nepostupoval nepřiměřeně přísně, když stěžovatelův stav přezkoumal dne 30. 10. 2006, tj. až po dvou letech. Následná lékařská kontrola, jejíž závěry byly posléze potvrzeny i PK MPSV, dospěla k závěru, že se zdravotní stav stěžovatele po operaci zlepšil, když po dohojení pooperačního stavu byly obě končetiny nosné. Protože podle vyhlášky se při hodnocení rozsahu funkční poruchy zdraví jednotlivé hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nesčítají, ale rozsah funkční poruchy zdraví se určuje podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého stavu, posoudila žalovaná i soud za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele stav po provedení implantaci endoprotézy levého kyčelního kloubu, který je i nejvyšší z hlediska vyčíslení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Zdravotní stav stěžovatele byl správně podřazen pod druh postižení uvedený v kapitole XV, oddílu H, položce 50.1, přílohy č. 2 vyhlášky. Nejvyšší správní soud podotýká, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele byla v daném rozpětí určena v nejvyšší možné míře, tj. 35%, která byla nadto zvýšena z důvodu ostatních postižení o maximální výši 10%. Stěžovatelova schopnost soustavné výdělečné činnosti tedy poklesla o 45%,

příčemž tyto závěry jsou v zcela v souladu s další lékařskou dokumentací. Žalovaná i soud proto zcela správně posoudily stěžovatelův zdravotní stav jako částečnou invaliditu podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tento závěr není vůbec v rozporu s tím, že mu byl dříve přiznán plný invalidní důchod z důvodu před a pooperačního stavu do doby, než bude stav dohojen. Právě naopak, zdravotní stav v perioperačním období a rekonvalescenci předpokládá (zpravidla po jednom roce) opětovné posouzení zdravotního stavu pojištěnce na základě kontrolní lékařské prohlídky a určení druhu zdravotního postižení uvedeného ve vyhlášce. Přitom je možné a žádoucí, a je to ostatně i smyslem prováděné operace, že po dohojení operačního stavu pacienta dojde ke zlepšení jeho zdravotního stavu, což se v případě stěžovatele podle posudkových závěrů také stalo. Z lékařských posudků rovněž vyplývá, jakou práci může stěžovatel vykonávat, byť Nejvyšší správní soud nezpochybnuje stěžovatelovy námitky, že v místě jeho bydliště takové pracovní místo není. Taková okolnost však na přiznání plného či částečného invalidního důchodu nemá vliv.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Martinu Ludvíkovi, byla stanovena podle vyúčtování ze dne 24. 1. 2008 za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti), a to podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 9. 2006. Za provedené úkony tedy přísluší zástupci stěžovatele odměna ve výši 1000 Kč. Dále byla zástupci stěžovatele započítána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy za dva provedené úkony 600 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele uvedl, že není plátcem DPH, celková výše jeho odměny tedy činí 1600 Kč. Odměna stanovená zástupci stěžovatele mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu